

Usmiljenja hočem ... (Mt 9,13)

Jezus je ljudi vedno gledal ne v njihovem trenutnem stanju, ampak je v njih videl tisto, kar bi mogli postati. V duhu spodbude: »Človek, postani to, kar si.« Ne v duhu današnjega časa, ki nas spodbuja, naj bomo to, kar postajamo. To je ujetost v ta trenutek in v ponudbe, s katerimi nas mami okolje. Ne, postani to, kar si. Vse tvoje življenje bodi pot k uresničenju vseh spodobnosti in darov, ki jih nosiš v sebi, da boš uresničil zamisel, ki jo je imel Bog v tebi, ko te je ustvaril.

Skozi iste oči je Jezus pogledal tudi cestnarja Mateja, ki je sedel pri mitnici in najbrž bolj ali manj s povešenimi očmi zahteval mitnino od mimoidočih. Zato Matej morda sploh ni opazil Jezusa, ki se mu je bližal. Jezus pa ni imel povešenih oči, saj na ta svet ni prišel zato, da bi gledal v tla, ampak da bi se ozrl v obraze ljudi, da bi pogledal v njihove oči in v njih ugledal hrepenenje po sreči, po odrešenju. Zato je tudi v Mateju pri mitnici zagledal človeka, ki ni poklican k pobiranju davkov, ampak k oznanjevanju evangelija. Poklical ga je in Matej je šel za njim. To pa ni bilo po volji ljudi, ki so si hojo za Bogom predstavljali na drugačen način. Svojo pravičnost in svetost so dojemali skozi spolnjevanje vseh zapovedi, ne glede na to, kakšno je njihovo srce.

Ko so Jezusu preko učencev – odkritega soočenja z njim so se očitno bali – povedali, da jim takšno ravnanje ni všeč, jim je Jezus odgovoril: »Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni. Pojdite in se poučite, kaj pomenijo besede: Usmiljenja hočem in ne žrtve. Nisem namreč prišel klicat pravičnih, ampak grešnike.« (Mt 9,12-13).

Usmiljenja se moramo torej učiti. Ni nekaj, kar bi nam bilo položeno v zibelko. Ali pa smo se morda rodili usmiljeni, pa smo v »boju za obstanek« pozabili na to, da vsi potrebujemo usmiljenje. Kakor koli že, usmiljenja se moramo po Jezusovih besedah naučiti.

K temu nam bo veliko pomagalo sveto leto usmiljenja, ki ga je papež Frančišek napovedal 13. marca letos, začelo pa se bo s praznikom Marijinega brezmadežnega spočetja, ki je veličastno znamenje Božjega usmiljenja do človeštva. Skozi vse leto se bomo ob zgledu Božjega usmiljenja najprej učili hvaležnosti za Božje usmiljenje, obenem pa tudi dejavnega usmiljenja drug do drugega in vsak do samega sebe.

V pomoč pri srečevanju z Božjem usmiljenju nam bodo besedila, ki jih imate v rokah. Ob njihovem prebiranju boste spoznavali, kaj pomeni sveto leto in zgodovino svetih let v življenju Cerkve. Obenem boste poglobili svoje znanje o odpustkih, ki jih Cerkev iz zasluženja Jezusa Kristusa, Marije in svetnikov namenja tistim, ki se želijo ob Božjem usmiljenju rešiti svojih grešnih dejanj in njihovih posledic.

Sveto leto bo nujno tudi priložnost, da se bomo učili usmiljenja do bratov in sester. Na poseben način se bomo morali učiti usmiljenja do najbližjih v družini, v kateri živimo. Naučiti se bomo morali usmiljenja do sozakonca, usmiljenja do otrok, usmiljenja do staršev, usmiljenja do drugih družinskih članov, če imamo to srečo in milost, da jih imamo. Pa tudi usmiljenja do sosedov, do sodelavcev, do odgovornih v družbi in podjetjih, a tudi do zaposlenih in podrejenih. Usmiljenja do vseh. Kakšna šola! A zelo učinkovita, če bomo svoj pogled ves čas usmerjali na Jezusov zgled v evangeliju: Usmiljenja hočem in ne žrtve.

Msgr. Stanislav Zore OFM, ljubljanski nadškof metropolit